

Arrest

nr. 202 607 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2015 dient verzoekende partij, samen met haar echtgenote en meerderjarige dochter een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 202 606 van 17 april 2018 het beroep verwerpt.

Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 november 2015. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: M., A.

geboortedatum: 03.11.1960

geboorteplaats: Grozny

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum. “

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partij een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekende partij bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 28 augustus 2015.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).”

3.2. Gelet op het arrest nr. 202 606 van 17 april 2018 waarbij de Raad het annulatieberoep van de beslissing van 28 augustus 2015 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij van 11 juni 2015 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard verwerpt, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar redenering.

Het eerst middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de ingeroepen elementen in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) elementen in de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

3.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Verzoekende partij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat rekening is gehouden met de ingeroepen elementen in de medische aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij meent dat de motivering die weergegeven werd in de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard “niet automatisch” kan worden doorgetrokken tot het bevel.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meer bepaald het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In het bestreden bevel zijn tevens de feitelijke overwegingen te

vinden. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt door verzoekende partij niet betwist, laat staan weerlegd.

Verzoekende partij beperkt zich tot algemene beschouwingen. De Raad wijst erop dat het hoofdmotief van het bestreden bevel erin bestaat dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten. De Raad benadrukt dat de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond wordt verklaard, niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. De beslissing betreffende de medische aanvraag enerzijds en het bestreden bevel anderzijds rusten op verschillende rechtsgronden. Verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in het bestreden bevel gedane vaststellingen kon komen. Aangezien voormelde motieven uit het bestreden bevel pertinent zijn, volstaan deze motieven en dient de gemachtigde niet bijkomend naar de medische problematiek te verwijzen.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze bepaling geen motiveringsplicht bevat. Voormeld artikel 74/13 bepaalt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot de gezondheidstoestand een onderzoek werd gevoerd in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de beslissing van 28 augustus 2015 waarbij de medische aanvraag ongegrond wordt verklaard, blijkt dat de verwerende partij, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, er zich van heeft vergewist dat de ingeroepen medische redenen geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken. Bovendien is het annulatieberoep tegen de beslissing betreffende de medische aanvraag verworpen. In het arrest nr. 202 606 van 17 april 2018 wordt vastgesteld dat de arts-adviseur een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst en dat de conclusie dat er geen reëel risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling aangezien adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, kan worden bijgetreden.

De schending van de formele motiveringsplicht en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Verder laat verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM door het bestreden bevel wordt geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“1. In zoverre het tweede middel niet zou worden aangenomen en verzoekster moet worden geacht alle determinerende motieven te kennen die de bestreden beslissing dragen, quod non, werpt de verzoekende partij ondergeschikt een derde middel op.

Door de verzoekende partij wordt betoogd dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste zorg in Rusland niet voorhanden is.

Omwille van deze gezondheidstoestand, dewelke niet correct werd beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, kon geen bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten op straffe van schending van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij verwijst naar onderstaande argumentatie ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard ten onderbouwing van dit standpunt:

I. DE MEDISCHE SITUATIE

1. Door de verzoekende partij wordt betwist dat het gevoerde onderzoek door de ambtenaar-geneesheer en het hierop gebaseerde besluit voldoen aan bovenvermelde bepalingen.

Door de betrokkene werd in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op concrete wijze aangegeven dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling waarvoor er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Door de ambtenaar-geneesheer wordt gesteld in zijn advies als volgt (pagina 2):

“Betrokkene heeft dus een hart dat verzwakt is door het doorgemaakte voorwand infarct met een gedaalde inspanningstolerantie. Hij kan dus niet meer de inspanningen leveren die hij vroeger leverde maar er is geen sprake van hartfalen.”

Deze stelling houdt echter geen rekening met hetgeen door Dr. N.M. in het Standaard Geneeskundig Getuigschrift werd genoteerd onder punt E: evolutie en prognose van de aandoeningen: *“Hoge mortaliteit (kans op plotse dood)”*.

De hoge mortaliteitsgraad is te wijten aan de cardiale problemen van de betrokkene, waaruit net wel het hartfalen blijkt.

Door Dr. V.D. wordt echter niet ingegaan op dit punt dat door Dr. N. M. in het Standaard geneeskundig Getuigschrift werd voorgebracht, waardoor de bestreden beslissing onwettig is.

2. Betrokkene wijst er volgens op dat de cardiologische opvolging geenszins “geruststellend” is, zoals de ambtenaar-geneesheer omschrijft.

Betrokkene heeft een belangrijk risicoprofiel. Hij had eerder al te maken met een hartinfarct en heeft door een erfelijke belasting een verhoogd risico om dit nogmaals te ondergaan. Zijn vader overleed zelf aan een hartaanval, waardoor dit bij betrokkene ernstige stress en trauma's veroorzaakt. De aandoening en de bijhorende risico's draagt betrokkene voor het leven.

Deze risico's ten spijt, kan betrokkene een belangrijke bijdrage leveren aan het wetenschappelijk onderzoek naar deze problematiek. Hij is opgenomen in een wetenschappelijke studie, waardoor het bijzonder wenselijk is dat hij deze mantelzorgen kan blijven behouden waarmee ook de gemeenschap in zijn geheel gebaat is.

Ten onrechte wordt dit door de ambtenaar-geneesheer niet als relevant beschouwd in de beoordeling of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

3. Gelet op deze vaststellingen, dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht evenals artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

II. DE BESCHIKBAARHEID EN TOEGANKELIJKHEID VAN DE NOODZAKELIJKE ZORG IN RUSLAND

II.1 ALGEMEEN

4. De ambtenaar-geneesheer is gehouden een onderzoek te voeren naar het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid).

Dit onderzoek van beide criteria dient geval per geval te gebeuren, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager (RvV 19 november 2013, nr. 225.522).

Het gevoerde onderzoek door de ambtenaar-geneesheer kan echter niet overtuigen, zoals hieronder betoogd.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en medicatie is niet gegarandeerd in het licht van artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

II.2 DE BEHANDELINGS- EN OPVOLGINGSMOGELIJKHEDEN IN RUSLAND

5. Door Dr. N. M. werd in het Standaard Geneeskundig Getuigschrift genoteerd onder punt C: Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling:

“2) cardiale revalidatie

- voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

3x/week cardiale revalidatie”.

Door de ambtenaar-geneesheer werd de noodzaak van cardiale revalidatie (impliciet) erkend: *“Het feit dat hij cardiale revalidatie nodig heeft door middel van kinesitherapie en training onder toezicht betekent nog niet dat hij daarom ook mantelzorg nodig heeft”* (eigen accentuering).

De cardiale revalidatie maakt een onderdeel uit van de noodzakelijke behandeling van de betrokkene.

Door de ambtenaar-geneesheer wordt de beschikbaarheid (en toegankelijkheid) hiervan echter niet nagegaan in Rusland. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich tot de algemene en vage kennisgeving dat de “opvolging en behandeling” door een cardiochirurg, cardioloog en internist mogelijk is in het Republican Clinical Hospital of Grozny.

Cardiale revalidatie is echter een medisch gesuperviseerd programma voor patiënten met cardiale aandoeningen met als doel om de best mogelijke fysieke, mentale en sociale condities te voorzien om op eigen kracht opnieuw een actief en productief leven te gaan leiden. Een dergelijk revalidatieprogramma is multidisciplinair opgevat en bestaat uit een grondige medische evaluatie, corrigeren van cardiale risicofactoren, fysieke oefentherapie, en begeleiding op nutritioneel en psychologisch vlak.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om te oordelen dat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Rusland beschikbaar zouden zijn zonder zich te vergewissen of de noodzakelijke cardiale revalidatie mogelijk is.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht evenals artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

6. De behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Rusland zouden voorts enkel maar mogelijk zijn in het Republican Clinical Hospital of Grozny.

Andere plaatsen worden door de ambtenaar-geneesheer niet naar voren gebracht, waaruit reeds de schaarste blijkt van de beschikbare zorgen en de opvolging in Rusland, in het bijzonder Tsjetsjenië.

De verzoekende partij betwijfelt echter ten stelligste dat dit publiek ziekenhuis de nodige (kwalitatieve!) zorgen kan verstrekken. Het gaat immers niet enkel over de opvolging en behandeling, maar ook over de plaatsing van een ICD (implantable Cardioverter Defibrillator).

De ambtenaar-geneesheer kan derhalve niet volstaan om louter te verwijzen naar één publiek hospitaal, zonder verdere informatie, om te besluiten dat alle behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zouden zijn in Rusland.

Gelet op deze vaststellingen, dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht evenals artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

II.3 DE TOEGANKELIJKHEID IN RUSLAND

7. De arts-adviseur verwijst op pagina 3 van zijn advies naar het toegankelijkheidsonderzoek, dat werd uitgevoerd op 20 augustus 2015, op basis waarvan men concludeert dat de nodige zorgen toegankelijk zouden zijn in Rusland.

Zowel de gebruikte bewoordingen als de gebruikte bronnen om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen te beoordelen zijn zeer algemeen.

De ambtenaar-geneesheer is nochtans gehouden een individueel onderzoek te voeren naar zowel het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid). Dit onderzoek van beide criteria dient geval per geval te gebeuren, rekening houdende met de individuele situatie van de aanvrager (RvV 19 november 2013, nr. 225.522).

Of de vereiste zorg (behandeling, opvolging, medicatie) voor de individuele medische noodsituatie van de betrokkene toegankelijk is werd niet onderzocht.

Is de toegankelijkheid tot de medicatie voorzien? Voor de cardiologische opvolging en behandelingen? De cardiologische revalidatie? En de plaatsing van de ICD (implantable Cardioverter Defibrillator)?

Dit is geenszins in concreto onderzocht, waartoe de ambtenaar-geneesheer nochtans gehouden is.

Hierom dient reeds een schending te worden vastgesteld van artikel 3 EVRM, artikel 9ter Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

8. De ambtenaar-geneesheer stelt voorts als volgt: "Betrokkenen leggen tenslotte geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet

zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp" (eigen accentuering).

Deze stelling is compleet tegenstrijdig met de medische analyse van de ambtenaar-geneesheer, dewelke duidelijk stelde: "Betrokkene heeft dus een hart dat verzwakt is door het doorgemaakte voorwand infarct met een gedaalde inspanningstolerantie. Hij kan dus niet meer de inspanningen leveren die hij vroeger leverde maar er is geen sprake van hartfalen" (eigen accentuering).

Betrokkene is duidelijk beperkt in zijn mogelijke inspanningen, wat zeer duidelijk een weerslag heeft om zijn arbeidsgeschiktheid en toegang tot de arbeidsmarkt.

De stelling van de ambtenaar-geneesheer is derhalve manifest foutief.

Betrokkene heeft bovendien zijn hele leven gewerkt als automecanicien, bouwer, loodgieter, elektricien en metselaar, allemaal beroepen dewelke aanzienlijke inspanningen vergen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht evenals artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

9. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de algemene stelling dat de medische zorgen gratis zouden zijn ("iedereen is verzekerd") en dat de kwaliteit van de zorgen afdoende zou zijn, niet kan worden bijgetreden.

De informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert is niet realistisch. Het is algemeen bekend dat Rusland louter laat uitschijnen dat dit het geval zou zijn.

Ter illustratie: iemand die in Rusland op pensioen gaat heeft een pensioen van 10.000 roebel. Een van de geneesmiddelen (Ticagrelor) alleen al kost 15.888-17.900 roebel.

De toegankelijkheid van de vereiste zorg (behandeling, opvolging, medicatie) voor de individuele medische noodsituatie van betrokkene wordt ten onrechte voorgehouden door de verwerende partij. Ook hierom dient een schending te worden weerhouden van artikel 3 EVRM, artikel 9ter Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.4 CONCLUSIE

10. Zowel het bestaan van de zorgen in het land van herkomst (de beschikbaarheid) als de daadwerkelijke mogelijkheid voor de aanvrager om er in zijn individuele geval toegang toe te hebben (dit is de daadwerkelijke toegankelijkheid) zijn niet aangetoond.

Deze vaststelling is in strijd met artikel 9ter Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Gelet op deze vaststelling, dient eveneens een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid namelijk zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissing (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval. Men baseert zich op zeer vage en zeer selectieve gegevens om op algemene wijze te oordelen (veralgemenen) dat de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in Rusland zouden bestaan.

De onwettigheid van een genomen beslissing moet bijgevolg worden vastgesteld indien een feitelijke onjuistheid een beslissende invloed heeft gehad of tenminste kan hebben gehad op de genomen beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 190.880, nv Azuur; RvS 22 januari 2006, nr. 102.732, Loyen).

Voorts vereist de materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433, Hendrickx).

Er moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Uw Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325, Pieteraerens).

Dit laatste is klaarduidelijk evenmin het geval.

De bestreden is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, onwettig."

3.6 In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling voor een vreemdeling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekende partij betoogt dan wel op algemene wijze dat geen rekening werd gehouden met de medische toestand en geen afdoende onderzoek werd gevoerd, doch uit de beslissing van 28 augustus 2015 waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard en het daarmee gepaard gaande

medisch advies blijkt dat hoewel verzoekende partij lijdt aan een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, dit geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in de Russische Federatie. Verzoekende partij heeft tegen voormelde beslissing een annulatieberoep ingediend bij de Raad die het beroep heeft verworpen. Verder zet verzoekende partij een middel uiteen waarbij zij evenwel het bestreden bevel niet in haar uiteenzetting betreft, doch enkel verwijst naar elementen die samenhangen met de beslissing waarbij de medische aanvraag ongegrond werd verklaard. De uiteenzetting van het middel heeft betrekking op de beslissing van 28 augustus 2015 waarbij de medische aanvraag ongegrond wordt verklaard. Voormelde beslissing is niet het voorwerp van huidig beroep en aldus is het middel niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.7 In het vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De verzoekende partij benadrukt bovendien dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

De verzoekende partij verwijst naar de elementen in het administratief dossier waaruit blijkt dat het gezin, waarvan de verzoekende partij deel uitmaakt, reeds jarenlang in België woonachtig is. Zij hebben niet de mogelijkheid om terug te keren naar Rusland.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij derhalve gekend, gelet op de elementen aanwezig in het administratief dossier.

De verwerende partij kan derhalve geen abstractie maken van deze situatie.

2. De verzoekende partij wijst op de formele motiveringsverplichting, voorzien in artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, gelet op de hogere rechtsnormen;

- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met de termijn van nul dagen.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. In de bestreden beslissing is echter geen enkele overweging noch een motief te vinden dat handelt over het gezins- en familieleven van verzoeker.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de elementen in het administratief dossier.

Derhalve dient de verwerende partij met deze elementen rekening te houden bij het opleggen van de verwijderingsmaatregel (artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier dit echter het geval is. De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Hoewel uit deze laatste artikelen geen formele motiveringsverplichting voortvloeit, is dit wel het geval d.m.v. artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd."

3.8 In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Evenmin kan in artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke verplichting tot motiveren worden gelezen.

Wat betreft het gezinsleven kan verzoekende partij niet dienstig betwisten dat ook haar echtgenote en meerderjarige dochter illegaal op het grondgebied verblijven. Allen hebben een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Tegen deze bevelen is eveneens een annulatieberoep ingediend bij de Raad die de beroepen heeft verworpen. Niets weerhoudt verzoekende partij ervan om samen met haar echtgenote en dochter terug te keren naar het land van herkomst. Er blijkt dan ook niet dat het bestreden bevel een scheiding inhoudt van verzoekende partij met de andere gezinsleden.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat het bestreden bevel artikel 8 van het EVRM schendt, noch de artikelen 7 en 47 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN